

Drakfloden : nykterhetsdikt /

Mannegard, Vilhelm,

81 B b Br. Mannegard, Karl W.A.

Kitt. fr
Nykt.
(Bil
o

Drakfloden

Nykterhetsdikt

af

Wilh. Nyberg

(Förf. till "Kung Alkohol", "Hvad månne blifva af detta barnet?" m. fl.)

Med förord af

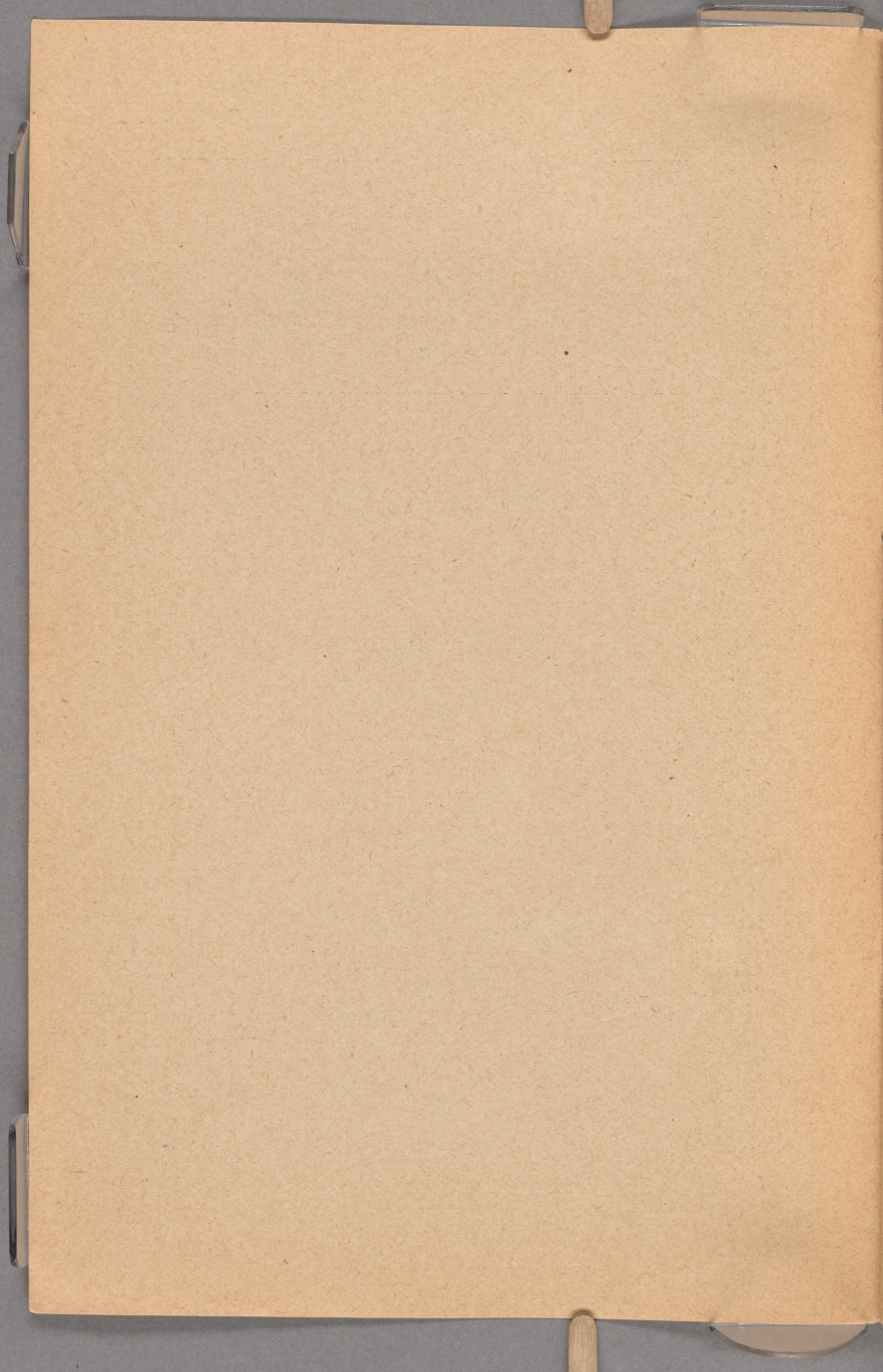
fröherre Joseph Hermelin.

Pris 10 öre.

Förf. förlag, HJORTED.

1904.

DRAKFLODEN.

NYKTERHETSDIKT

AF

WILH. NVBERG.

(FÖRF. TILL "KUNG ALKOHOL", "HVAD MÅNDE BLIFVA
AF DETTA BARNET?" M. FL.)

MED FÖRORD AF

FRIHERRE JOSEPH HERMELIN.

PRIS 10 ÖRE.

FÖRF. FÖRLAG, HJORTED.

JÖNKÖPING 1904
Aug. Richards Boktryckeri.

Förord.

Efter att hafva blifvit satt i tillfälle genomläsa poemet "Drakfloden" af Herr Willh. Nyberg, är det mig ett nöje få uttala som min uppfattning, att detta om varmt medlidande för den under alkoholens tunga ok alltjämt nedtryckta mänskligheten vittnande klagorop i bunden form väl förtjänar att spridas och vid våra möten uppläsas, till väckelse för de sysslösa och till uppmuntran för dem, som träget arbeta för påskyndandet af en lyckligare tidsålders inträde.

Ulfåsa den 18 Nov. 1904.

Joseph Hermelin.

Drakfloden.

Det skar mig en syn genom själ och mærg,
— Den synen jag glömmet ej tida! —
Där häpen jag stod på ett öde bärg
Och såg öfver världen vida.
Fast den aldrig kan skildras med människoord,
Denna gripande tafla jag såg af vår jord,
    Må en teckning, fast svag,
    Af dess allmänna drag
Till en varning för världen dock gifvas.

Där lågo framför mig all världens land,
Där gränsade rike till rike.
I bakgrunden, längst bort vid hafvets strand,
Sig tedde en syn utan like:
En vidunderlig drake med hisklig gestalt
Och en uppsyn, demonisk, så trotsande allt,

Hvad en tanke har tänkt,
Hvad en skildring har skänkt,
Att mitt blod ville stelna af fasa.

Sju hufvud den sträckte i höjden upp,
Ormliknande, hornbesatta;
Än stodo de stilla i slutna grupp,
Liksom de beslut ville fatta,
Än i olika riktningar sträcktes de ut
För att hvar för sig utföra fattadt beslut.
Och med låga, som sjöd
Utaf hat och af död,
Deras ögon bespanade världen.

Från hvardera hufvudets stora gap
Förgiftande fluida runno,
Som spredo förtviflan och galenskap,
Där allmän användning de funno.
Dessa fluida, skilda i färg och i smak,
Skulle alla samverka för vilddjurets sak:
Att förgifta en värld,
Utaf drakfloden närd,
Och fördränka det goda på jorden.

Hvad öra ej hört, hvad ej öga sett,
 Hvad människohjärta ej anat,
 Har draken i floden åt världen beredt,
 Hvars djupa förnedring han danat.
 Ty den giftmängda floden framväller med makt;
 Åt nationer och länder förnedring den brakt;
     Hela folk den förrödt,
     Hela släkten utdödt
 I dess svallvågors mäktiga störtflod.

Ej snillet förmår ens att såsom tolk
 Förödelsens styggelse skildra
 Bland kristna nationer och hednafolk
 Med risk att ej nöden förmildra;
 Ty hur troget man taflan än färgläggga må,
 Verkligheten däraf öfverträffar ändå,
     Hvad som klädes i ord
     Om den nöd på vår jord,
 Som af drakflodens böljor uppslammats.

Miljoner ses vandra mot floden ned
 Att utaf dess fluidum smaka,
 Ty detta i världen är gängse sed
 Alltsedan en lång tid tillbaka.

Och de följa hvarandra med hand uti hand,
Och de skåla och klinga med hjärtan i brand.
De berömma dess kraft
Och den verkan det haft
Att beskära en rusande glädje.

Och många ses följa sin lystnads drift
Och bada i drakflodens vågor,
Fast tusenden frätas af vattnets gift
Och lida dess tärande plågor.
De förgäta sin själ och förnedra sin kropp,
De förslösa sin kraft och förlora sitt hopp,
Och de draga sig fram
I förnedring och skam,
Tills i floden sin lefnad de lykta.

Vid drakflodens allvärldsomslingrande lopp
Förener sig lustan och smärtan.
Här uppflammar kärlek, här tändes hopp,
Här krossas och nedtrampas hjärtan.
Här förbindelser knyts och brytas igen,
Här bedrages en broder, förföres en vän;
Allt, hvad lågsinnadt är,
Koncentreras här
I dess lägsta, dess krassaste former.

Vid drakflodens strand susar dödens fläkt
I dimmor med villande dagar;
Här illviljan trifves i smickrets dräkt,
Här råheten skär sina lagrar;
Här fördrifver man tiden med kortspel och skrål;
Här man slösar med silfver och brottas med stål;
Här för tygellöst mod
Rinna tårar och blod:
Galenskapen är upphöjd till snille.

Här sörjande fader en fallen son
Med svidande hjärta begråter.
Till lyckliga hemmet där långt ifrån
Han aldrig, tyvärr, vänder åter.
De förledande röster han ej emotstod
Utän drogs utaf vänner till rusdryckens flod,
Följde gällande sed,
Sjönk i drakfloden ned
Och förlorades där med de andra.

Här lutande moder i sorg går sänkt
Och söker sin ålderdoms lycka,
Men denna är redan i floden dränkt . . . . .
Hon handen mot hjärtat ses trycka,

Och med blicken mot skyn hon i gråt brister ut,
Att hon mistat sitt stöd, att det redan är slut
    Med den hjälp och den tröst,
    Som i lefnadens höst
Hon så gladt hade hoppats och bidat.

Här skälvande maka förgråten går
Och sörjer sin make på stranden.
Hon minnes ännu, då i lyckans vår
Hon gaf honom hjärtat och handen,
Hur de lofvade blifva hvarandra ett stöd,
Älska, ära hvarandra i lust och i nöd;
    Kort blef lyckan likväl,
    Ty hans kropp och hans själ
Funno döden i drakflodens vågor.

Här halfnakna barn smyga skygga fram
Bland stojande människornas rader.
Här finna de små, dessa rädda lamm,
Sin raglande, rusige fader.
Och de tränga sig fram ibland drinkarehjon,
Och de bedja så ömt i bevekande ton:
    Far, kom hem! Far, kom hem!
    Men han misshandlar dem
Som ett vilddjur i människoskepnad.

Här lastens martyrer med stämplad hy
Och vacklande steg synas vandra
Allt längre och längre i lustans dy,
Uppmuntrande städse hvarandra,
Men de afsky sitt lif, uti synden förrödt,
Och förbanna den dag, deras moder dem födt —
Och i vanvettig harm
Höjes mördarearm
Emot vän och mot fiende lika.

Mång' lyra dock stämts till den flodens pris,
Och skalder sitt loffer tände
Till detta nationernas plågoris,
En källa till skam och elände.
Vetenskapen upphöjde dess läkande (?) kraft,
Ekonomerna däri har sin guldgrufva haft,
Och konstnärernas rad
Liksom skämtaren glad
Sökte inspiration i dess ångor.

Nationerna sofvo i godan ro
Och drömde om välstånd och vinning.
I hvarje kommun och i hvarje bo
Man gladdes åt drakens uppfinning,

Men det allmänna välståndet sjönk efter hand,
Och moralen förtärdes i lustarnas brand.

I degeneration

Vändes hoppet och tron

På ett kommande, lifskraftigt släkte.

Då hördes ett anskri, som eko gaf

I tempel, palats och i koja,

Att lyda förnuftets och dygdens kraf

Och slita förnedringens boja.

Och uppvaknad, i häpnad omkring sig man ser,

Och man fylkas kring helnykterhetens banér,

Sliter träldomens band,

Flyr från drakflodens strand,

Ifrån slafokets bördä befriad.

Och ut drager skaran med väpnad makt

I härnad för nykterhetssaken.

Och folken församlas från trakt till trakt

Till strids mot sjuhöfdade draken.

Och i ledet med ringaktad människovän

Kämpa läkare, präster och vetenskapsmän;

Militärer också

Bland politiker stå

Och jämväl nationalekonomer.

Och draken bestormas med slag på slag
Och frustar i vrede och smärta. •
Men floden skall minskas från dag till dag
Till fröjd för hvart högsinnadt hjärta,
Och föryngrande höjer sig hvarje nation
I upplysning, moral och civilisation:
    Ifrån pol och till pol
    Sprider sanningens sol
Sina strålar af kunskap och lycka.

